

במדבר (נוזר)	ויקרא (כהנים)
<p>פרק ו</p> <p>(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנֶק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p> <p>(ב) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְלֵא לְגִדֵּר נָדָר נוֹזֵר לְהַזִּיר לִיקְוֶק:</p> <p>(ג) מִיִּין וְשֹׁכֵר זֵזִיר חֲמֹץ יַיִן וְחֲמֹץ שֹׁכֵר לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל מִשְׁרֵת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה וְעֲנָבִים לְחַיִּים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל:</p> <p>(ד) כָּל יְמֵי נְזָרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגֶּפֶן הַיַּיִן מִחֲרָצִימִים וְעַד זֶה לֹא יֵאָכֵל:</p> <p>(ה) כָּל יְמֵי נְזָרוֹ תַעֲרֹר לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֵאת הַיָּמִים אֲשֶׁר יִזְוֵר לִיקְוֶק קֹדֶשׁ יִהְיֶה גֹדֵל פְּרַע שְׁעָר רֹאשׁוֹ:</p> <p>(ו) כָּל יְמֵי הַזִּירוֹ לִיקְוֶק עַל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֵא:</p> <p>(ז) לֵאבִיו וְלֵאמוֹ לֵאחִיו וְלֵאחֹתוֹ לֹא יִטְמֵא לָהֶם בְּמֵתִים כִּי נֹזֵר אֱלֹהֵיו עַל רֹאשׁוֹ:</p> <p>(ח) כָּל יְמֵי נְזָרוֹ קֹדֶשׁ הוּא לִיקְוֶק:</p> <p>(ט) וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפִתְעָ פְתָאִים וְטִמְאָ רֹאשׁ נְזָרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בַיּוֹם טְהַרְתּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְגִלַּחְנוּ:</p> <p>(י) וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יָבֵא שְׁתֵּי תְרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:</p> <p>(יא) וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לַחֲטָאת וְאֶחָד לַעֲלָה וְכִפֹּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:</p> <p>(יב) וְהַזִּיר לִיקְוֶק אֶת יְמֵי נְזָרוֹ וְהֵבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן שָׁנָתוֹ לְאֲשִׁים וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יָפְלוּ כִּי טִמְא נְזָרוֹ:</p>	<p>פרק י</p> <p>(ו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן וְלְאַלְעָזָר וְלְאִיתָמָר בְּנֵיו וְאֲשִׁיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וּבְגִדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ וְלֹא תִמְתּוּ וְעַל כָּל הַעֲדָה יִקְצֹף וְאַחֲרֵיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְבּוּ אֶת הַשָּׂרֶפָה אֲשֶׁר שָׂרַף יְקֹנֶק:</p> <p>(ז) וּמִפְתַּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ פֶן תִּמְתּוּ כִּי שָׁמוֹן מִשְׁחַת יְקֹנֶק עָלֵיכֶם וַיַּעֲשׂוּ כַדְבָּר מֹשֶׁה:</p> <p>(ח) וַיְדַבֵּר יְקֹנֶק אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר:</p> <p>(ט) יַיִן וְשֹׁכֵר אֵל תִּשְׁתֶּה אֹתָהּ וּבְגִידֶיךָ אֵתְךָ בְּבִאָכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ חֲסֵת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:</p> <p>(י) וְלַהֲבַדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֹל וּבֵין הַטְּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר:</p> <p>(יא) וְלַהוֹרֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹנֶק אֲלֵיהֶם בְּיַד מֹשֶׁה:</p> <p>(א) וַיֹּאמֶר יְקֹנֶק אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמֵא בְּעַמִּי:</p> <p>(ב) כִּי אִם לְשֹׂארוֹ הַקָּרִב אֲלָיו לֵאמוֹ וְלֵאבִיו וְלִבְתּוֹ וְלֵאחִיו:</p> <p>(ג) וְלֵאחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֲלָיו אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה לְאִישׁ לֶה יִטְמֵא:</p> <p>(ד) לֹא יִטְמֵא בַעַל בְּעַמִּיו לְהַחֲלוֹ:</p> <p>(ה) לֹא <יִקְרָח> יִקְרָחוּ קְרָחָה בְּרֹאשׁוֹם וּפְאֵת זָקֵנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָה:</p> <p>(ו) קֹדָשִׁים יִהְיוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת אֲשִׁי יְקֹנֶק לְחַם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהִיוּ קֹדֶשׁ:</p>
<p>(כב) וַיְדַבֵּר יְקֹנֶק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p> <p>(כג) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם:</p> <p>(כד) וּבְרַכְךָ יְקֹנֶק וַיִּשְׁמְרְךָ:</p> <p>(כה) גָּאֵר יְקֹנֶק פְּנֵיו אֶלֶיךָ וַיִּחַנְךָ:</p> <p>(כו) יִשָּׂא יְקֹנֶק פְּנֵיו אֶלֶיךָ וְנִשְׂמַח לְךָ שְׁלוֹם:</p> <p>(כז) וְשָׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵנִי אֲבָרְכֶם:</p>	<p>פרק כא</p> <p>(י) וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחִיו אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֹאשׁוֹ שָׁמוֹן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת יָדָיו לְלִבְשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרַע וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם:</p> <p>(יא) וְעַל כָּל נִפְשׁוֹת מֵת לֹא יָבֵא לֵאבִיו וְלֵאמוֹ לֹא יִטְמֵא:</p> <p>(יב) וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיו כִּי נֹזֵר שָׁמוֹן מִשְׁחַת אֱלֹהֵיו עָלָיו אֵנִי יְקֹנֶק:</p> <p>(יג) וְהוּא אִשָּׁה בְּבִתּוּלָה יִקַּח:</p> <p>(יד) אֲלֶמְנָה וְגֵרוּשָׁה וְחַלְלָה זְנָה אֶת אֱלֹהֵי לֹא יִקַּח כִּי אִם בְּתוּלָה מַעֲמִיו יִקַּח אִשָּׁה:</p> <p>(טו) וְלֹא יִחַלֵּל זָרְעוֹ בְּעַמִּיו כִּי אֵנִי יְקֹנֶק מִקְדָּשׁוֹ:</p>
<p>פרק כב</p> <p>(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנֶק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p> <p>(ב) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֵל בְּנָיו וַיִּנְזְרוּ מִקְדָּשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֵנִי יְקֹנֶק:</p> <p>(ג) אָמַר אֲלֵהֶם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִכֹּל זָרְעֶכֶם אֶל הַקְּדָשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לִיקְוֶק וְטִמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלְּפָנֵי אֵנִי יְקֹנֶק:</p> <p>(ד) אִישׁ אִישׁ אִישׁ מִזְרַע אֶהֱרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בְּקִדְשִׁים לֹא יֵאָכֵל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנְגַע בְּכָל טִמְאָה נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת זָרַע:</p> <p>(ה) אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִגַע בְּכָל שְׂרָף אֲשֶׁר יִטְמֵא לוֹ אוֹ בְּאֲדָם אֲשֶׁר יִטְמֵא לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ:</p> <p>(ו) נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַע בּוֹ וְטִמְאָה עַד הָעֶרֶב וְלֹא יֵאָכֵל מִן הַקְּדָשִׁים כִּי אִם רָחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם:</p> <p>(ז) וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחֲרָיִם יֵאָכֵל מִן הַקְּדָשִׁים כִּי לָחֲמוּ הוּא:</p>	<p>פרק כב</p> <p>(א) וַיְדַבֵּר יְקֹנֶק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p> <p>(ב) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֵל בְּנָיו וַיִּנְזְרוּ מִקְדָּשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁ אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֵנִי יְקֹנֶק:</p> <p>(ג) אָמַר אֲלֵהֶם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִכֹּל זָרְעֶכֶם אֶל הַקְּדָשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לִיקְוֶק וְטִמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלְּפָנֵי אֵנִי יְקֹנֶק:</p> <p>(ד) אִישׁ אִישׁ אִישׁ מִזְרַע אֶהֱרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בְּקִדְשִׁים לֹא יֵאָכֵל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנְגַע בְּכָל טִמְאָה נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת זָרַע:</p> <p>(ה) אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִגַע בְּכָל שְׂרָף אֲשֶׁר יִטְמֵא לוֹ אוֹ בְּאֲדָם אֲשֶׁר יִטְמֵא לוֹ לְכָל טִמְאָתוֹ:</p> <p>(ו) נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַע בּוֹ וְטִמְאָה עַד הָעֶרֶב וְלֹא יֵאָכֵל מִן הַקְּדָשִׁים כִּי אִם רָחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם:</p> <p>(ז) וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחֲרָיִם יֵאָכֵל מִן הַקְּדָשִׁים כִּי לָחֲמוּ הוּא:</p>

שמות פרק לט

(ל) וַיַּעֲשׂוּ אֶת צִיצֵי נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתֶם קֹדֶשׁ לִיקְוֶק:

ויקרא פרק ח

(ט) וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל מוֹל פְּנָיו אֶת צִיצֵי הַזָּהָב נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֹנֶק אֶת מֹשֶׁה:

פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) במדבר פרשת נשא דף צא עמוד ב

רבתינו אמרו במסכת נזיר שלשים נדר נזיר יזיר נזרו להזיר הנזיר נזיר כתובין בפרשה זו כנגד ימים של סתם נזירות. ולמה נסמכה פרשה זו לפרשת כהנים לפי שקדושת נזיר כקדושת כהן גדול:

אבן עזרא במדבר פרק ו

ונסמכה פרשת ברכת כהנים לפרשת נזיר, כאשר השלים תורת הנזיר שהוא קדוש, הזכיר תורת כהנים שהם קדושים.

במדבר רבה (וילנא) פרשה י

יא כל ימי הזירו לה' וגו' בא וראה שכל מי שמקדש את עצמו מלמטה מקדישין אותו מלמעלה זה לפי שמזיר את עצמו מן היין ונוהג צער בעצמו שלא יגלח ראשו כדי לשמור עצמו מן העבירה אמר הקב"ה הרי הוא חשוב לפני ככהן גדול מה כהן אסור ליטמא לכל המתים אף נזיר אסור ליטמא לכל המתים מה בכ"ג כתיב (ויקרא כא) כי נזר שמן משחת אלהיו עליו אף בנזיר הוא אומר כי נזר אלהיו על ראשו מה בכהן כתיב (ד"ה א כג) ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים אף נזיר נקרא קדוש שנא' כל ימי נזרו קדוש הוא לה'

במדבר רבה (וילנא) פרשה יא

ונוה צדיקים יבורך זה נזיר ונזירה שאם נזרו מן היין להשמר מן העבירה זוכים לברכה לכך סמך אחר פרשת נזיר פרשת ברכת כהנים שהוא זוכה לקבל הברכות של ברכת כהנים

תולדות יצחק במדבר פרק ו

וסמך ברכת כהנים לפרשת הנזיר לומר שלפי שנתקדש ליי' והזיר עצמו מן היין ומיצר הרע יחולו עליו כל אלו הברכות.

רמב"ן במדבר פרק ו

וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו, לא נתפרש. ועל דרך הפשט כי האיש הזה חוטא נפשו במלאת הנזירות, כי הוא עתה נזור מקדושתו ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלהיו, כענין שאמר (עמוס ב יא) ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריכם לנזירים, הושה אותו הכתוב לנביא, וכדכתיב (לעיל פסוק ח) כל ימי נזרו קדוש הוא לה' והנה הוא צריך כפרה בשובו להטמא בתאוות העולם:

משנה מסכת נזיר פרק ז

[א] כהן גדול ונזיר אינן מיטמאין בקרוביהן אבל מיטמאין למת מצוה היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה רבי אליעזר אומר יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר וחכמים אומרים יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול אמר להם רבי אליעזר יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טומאתו ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על טומאתו אמרו לו יטמא נזיר שאין קדושתו קדושת עולם ואל יטמא כהן שקדושתו קדושת עולם:

תלמוד בבלי מסכת תענית דף כו עמוד ב

אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא: למה נסמכה פרשת כהן מברך לפרשת נזיר? לומר: מה נזיר אסור ביין - אף כהן מברך אסור ביין.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יא עמוד א

רבי אלעזר אומר: (כל היושב בתענית) נקרא קדוש, שנאמר +במדבר ו' קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. ומה זה שלא ציער עצמו אלא מדבר אחד נקרא קדוש, המצער עצמו מכל דבר - על אחת כמה וכמה.

תלמוד בבלי מסכת נדרים דף י עמוד א

דתניא, רבי יהודה אומר: חסידים הראשונים היו מתאווין להביא קרבן חטאת, לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם, מה היו עושין? עומדין ומתנדבין נזירות למקום, כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום; ר' שמעון אומר: לא נדרו בנזיר, אלא הרוצה להביא עולה - מתנדב ומביא, שלמים - מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני לחמה - מתנדב ומביא, אבל בנזירות לא התנדבו, כדי שלא יקראו חוטאין, שנאמר: +במדבר ו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש. אמר אביי: שמעון הצדיק ורבי שמעון ור' אלעזר הקפר, כולן שיטה אחת הן דנזיר חוטא הוי. שמעון הצדיק ורבי שמעון - הא דאמרן; ורבי אלעזר הקפר ברבי - דתניא, ר' אלעזר הקפר ברבי אומר: וכפר עליו מאשר חטא על הנפש - וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים ק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה! מכאן, כל היושב בתענית נקרא חוטא. והדין קרא בנזיר טמא כתיב! משום דשנה בחטא הוא.

תלמוד בבלי מסכת תענית דף יא עמוד א

אמר שמואל: כל היושב בתענית נקרא חוטא. סבר כי האי תנא, דתניא: רבי אלעזר הקפר ברבי אומר: מה תלמוד לומר +במדבר ו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיזה נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, והלא דברים קל וחומר: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר ודבר - על אחת כמה וכמה.

תוספות מסכת נזיר דף ב עמוד ב

ואמאי נאה הא מילתא דעבירה היא ואמרי' ליה נאה - פירוש הנודר בנזיר עושה עבירה וקרין ליה נאה וי"ג מלתא עבידא וכי מעשה הגון וכשר לעשות כן הא עבירה היא ומשני אפילו לר' אלעזר הקפר כו' דילמא אתי למיעבר על נזירותו לשתות ביין כי ארכו לו הימים אבל טהור לא חוטא קרי ליה וקשה דבעלמא אייתי לר' אלעזר אפילו אנזיר טהור על שם שציער עצמו מן היין קרי ליה חוטא וי"ל דטהור נמי קצת קרי ליה חוטא ומכל מקום המצוה רבה על החטא ולכך קרי ליה נאה מידי דהוה מתענה תענית חלום בשבת דיש לו מצוה לבטל החלום וקצת עבירה עשה שהתענה בשבת שהרי צריך לישוב בתענית למחרת השבת לכפר על שהתענה בשבת אבל נזיר טמא רחמנא קרייה חוטא לפי שהוא סותר את נזרו וצריך לחזור לנזירותו וכבד בעיניו המעשה ותוהה על הראשונות.

שופטים פרק יג

- (א) ויסכו בני ישראל לעשות הרע בעיני יקנך ויתנבם יקנך ביד פלשתים ארבעים שנה : פ
 (ב) ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה :
 (ג) ויבא מלאך יקנך אל האשה ויאמר אליה הנה נא את עקרה ולא ילדת והרית וילדת בן :
 (ד) ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא :
 (ה) כי הנך הרה וילדת בן ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים :
 (ו) ותבא האשה ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלהים נוכח מאד ולא שאלתיהו אי מזה הוא ואת שמו לא הגיד לי :
 (ז) ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן עד יום מותו : פ
 (ח) ונעתר מנוח אל יקנך ויאמר בי אדוני איש האלהים אשר שלחת לבוא נא עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד :
 (ט) וישמע האלהים בקול מנוח ויבא מלאך האלהים עוד אל האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין עמה :
 (י) ותמהר האשה ותקח ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר בא ביום אלי :
 (יא) ויקם וילך מנוח אחרי אשתו ויבא אל האיש ויאמר לו האתה האיש אשר דברת אל האשה ויאמר אני :
 (יב) ויאמר מנוח עתה ברא דברך מה יהיה משפט הנער ומעשהו :
 (יג) ויאמר מלאך יקנך אל מנוח מכל אשר אמרתי אל האשה תשמר :
 (יד) מכל אשר יצא מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל תשת וכל טמא אל תאכל כל אשר צויתיה תשמר :
 (טו) ויאמר מנוח אל מלאך יקנך נעצרה נא אותך ונעשה לפניך גדי עזים :
 (טז) ויאמר מלאך יקנך אל מנוח אם תעצרני לא אכל בלחמך ואם תעשה עלה ליקנך תעלנה כי לא ידע מנוח כי מלאך יקנך הוא :
 (יז) ויאמר מנוח אל מלאך יקנך מי שמך כי ברא <דברך> דברך וכבדונך :
 (יח) ויאמר לו מלאך יקנך למה זה תשאל לשמי והוא פלאי :
 (יט) ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור ליקנך ומפלא לעשות ומנוח ואשתו ראים :
 (כ) ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה ויעל מלאך יקנך בלהב המזבח ומנוח ואשתו ראים ויפלו על פניהם ארצה :
 (כא) ולא יסף עוד מלאך יקנך להראה אל מנוח ואל אשתו אז ידע מנוח כי מלאך יקנך הוא :
 (כב) ויאמר מנוח אל אשתו מות נמות כי אלהים ראינו :
 (כג) ותאמר לו אשתו לו חפץ יקנך להמיתנו לא לקח מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה וכעת לא השמיענו כזאת :
 (כד) ותלד האשה בן ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יקנך :
 (כה) ותחל רוח יקנך לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל :

נזיר**תוספות מסכת נזיר דף ב עמוד ב**

ה"ג אמרי אין בזמן שהנזיר וכו' - ... והשתא האי לימא אינו כשאר לימא שבגמרא שכן הוא עומד ודכוותה איכא לקמן (דף כט): לימא הני תנאי כי הני תנאי ועומד כן וכדמפרש.

תוספות מסכת נזיר דף יב עמוד א

ומן הדין הוה ליה לומר היכי דמי אלא משום דלשון נזיר משונה...

פירוש הרא"ש מסכת נזיר דף יח עמוד ב

גופא נטמא בז' וכו'. הך גופא לא הוי כשאר גופא שבתלמוד אלא שלשון נזיר משונה שהרי לא הביא זאת הברייתא לעיל אלא משום דרבי יוסי איירי לעיל בהך עניינא אמרי גופא:

פירוש הרא"ש מסכת נזיר דף יט עמוד ב

קתני רישא ב"ש אומרים וכו'. לא הוה צריך למימר כן דארישא קיימינן אלא דשיטה נזיר משונה

תוספות מסכת נזיר דף כ עמוד א

קתני רישא ב"ש כו' - כל זה לא היה צריך דודאי ברישא קיימינן ולשון נזיר משונה

תוספות מסכת נזיר דף כב עמוד א

...ויש ליישב ולומר דר"ל ומי דמי וכולה מילתיה דמר זוטרא היא ולשון נזיר משונה הוא...

רש"י מסכת נזיר דף לב עמוד א

אמר מר אי אתם מודים כו' - מתני' היא אבל לשון ירושלמי כך הוא

ע"ן נזיר מ. -- אמר מר: שלשה מגלחין ותגלחתי מוצה

וגם ע"ן הגהות מהר"ב רנשבורג שם - נ"ב ע"י לעיל ל"ב. וברש"י שם ד"ה אמר מר

תוספות מסכת נזיר דף מא עמוד א

...והיה להש"ס לומר לא שרינן תער מדלא כתב תער אלא הש"ס קצר הלישנא דנזיר לישנא קלילא ורגיל בכמה מקומות לקצר לשונו...

תוספות מסכת נזיר דף נח עמוד ב

ולמאן דמוקי ראשו בנזיר זקנו למה לי - לחנם פי' הש"ס כן דכוותיה קיימא גם לחנם שינה לשונו דקאמר לעיל...

תוספות מסכת נזיר דף ס עמוד ב

הני ד' תגלחיות משום מצוה - ... וסוגיא דהש"ס הוא דסלקא הכי ולרמי בר חמא מיבעיא ליה ובקוצר היה יכול לומר תגלחת נזיר טמא צריכה תער או אינה צריכה תער אלא דנקט הני תגלחיות משום דאיירינהו בהו בסוגיין

פירוש הרא"ש מסכת נזיר דף סו עמוד א

ודילמא כיהה וטמא כלומר מ"ט דר' יהושע דמטהר דילמא ראוי להיות טמא והוי כמו מה"מ אלא שלשון נזיר משונה:

רבי עקיבא איגר מסכת נזיר דף ב עמוד א

בספר שם הגדולים להגאון מוה' חיים יוסף דוד אזולאי באות ש' כתב בשם הרב יד מלאכי דפי' נזיר אינו מרש"י (ע"ן נוסחאות ר' יהודה בן ר' נתן שם)

נדריים**מהרש"א חידושי הלכות מסכת נדריים דף ב עמוד א**

במסכת זו לא ירדתי רק להגיה הטעויות מפני שהן רבות בג' הפירושים ויותר בדברי התוספות וע"כ מנעתי ידי מלחדש בה שום דבר חוץ מתיקון הטעויות כפי ע"ד

פירוש הרא"ש מסכת נדריים דף ב עמוד ב

ותו ידות אינשי'. כלומר שכח התנא מלשנותן ברישא דכיון דפריש להו במתני' היה לו לשנותן ברישא ולומר שהם כנדריים וכיוצא בזה בשאר דוכתי לישנא דש"ס ידות מאן דכר שמיהו **אלא שלשון נדריים משונה**. ואית ספרים דגרסי ידות אינשי איירי בהו כלומר מי דבר בהם שהם כנדריים דמפרש להו וליפרוש כנויים ברישא כיון דפתח בהו:

תוספות מסכת נדריים דף ז עמוד א

תיבעי לך - פי' כמו תיקו ולשון נדריים משונה.

תוספות מסכת נדריים דף י עמוד א

וכן הוא אומר בחדש אשר בדא מלבו - וכה"ג לא אשכחן בעלמא.

שיטה מקובצת מסכת נדריים דף יא עמוד א

סברוה וכו'. חלוקה שיטת מסכתא זו מכל שיטות שאר מסכתות דאילו בשאר מסכתות היכא דפתחי במילתא בלשון לימא או בסברוה לא מתוקמא מילתא הכי ואילו בהא מסכתא אף על גב דפתחין בלשון לימא או בסברוה מיתוקמא מילתא בהכי.

שיטה מקובצת מסכת נדריים דף יב עמוד א

מיתיבי איזהו איסור נדר האמור בתורה. כן היא הגירסא בהרבה ספרים. ואף על גב דהכא לא שייך מיתיבי שהרי לפשוט בעיא דרמי בר חמא הוא דרך בזאת המסכתא דגריס מיתיבי במקום תא שמע הואיל ולשון תשובה הוא מכל מקום. וגרסאות אחרות דגרסי בהו תא שמע והכי עיקר. עד כאן.

פירוש הרא"ש מסכת נדריים דף טז עמוד א

היו מסרבין בו לאכול ואמר אכילנא אכילנא כו'. גירסא יתירתא היא ובתחלת פ"ג דשבועות ליתא דבפשטא דמתני' בלא מסרבין מצי לאוקומיה אלא שגירסת נדריים משונה ואגב איך אוקמיה במסרבין:

תוספות מסכת נדריים דף כ עמוד א

אמר מר אין נשאלין - לשון נדריים משונה הוא מדתניא אין נשאלין דמשמע דמקיל סתם אין צריכין שאלה והדר תני אם נשאלין אלמא משמע דבעי שאלה לא קשיא הא בת"ח כדפי' המשנה.

פירוש הרא"ש מסכת נדריים דף כא עמוד ב

תניא ר' יהודה אומר אומרים כו'. מייתי ברייתא דפליגי תנאי בפלוגתא דהנך אמוראי רבי יהודה דאמר אמרינן לו לבך עלך כרב הונא ורבי ישמעאל כרבה בר רב הונא והוה ליה כתנאי **אלא דלשון נדריים משונה**:

פירוש הרא"ש מסכת נדריים דף כט עמוד א

לימא תהוי תיובתא דבר פדא. לשון נדריים משונה כיון דאקשי לרבא דאפילו קדושת הגוף פקעה כ"ש דהוי תיובתא דבר פדא:

פירוש הרא"ש מסכת נדריים דף פה עמוד א

ורבי יוסי בר' יהודה סבר קנסו רבנן לבעל הבית. תימה מה אנו צריכין לקנס זה כיון דטובת הנאה אינה ממון מן הדין מיפטר גנב ונראה דשינויא [אחרינא] הוא איבעית אימא דכולי עלמא טובת הנאה ממון וטעמא דרבי יוסי בר' יהודה דפטר לגנב משום דקנסינן לבעל הבית והכי איתא בקידושין בהדיא **ולשנא דנדריים משונה הוא**:

במדבר פרק ה – פרשת סוטה

- (כט) זאת תורת הקנאות אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה :
 (ל) או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יקנך ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת :
 (לא) ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה : פ

במדבר פרק ו – פרשת נזיר

- (א) וידבר יקנך אל משה לאמר :
 (ב) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה פי יפלא לנדר נזיר להזיר ליקנך :
 (ג) מינו ושכר נזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל :
 (ד) כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל :
 (ה) כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר ליקנך קדש יהיה גדל פצע שער ראשו :
 (ו) כל ימי הזירו ליקנך על נפש מת לא יבא :
 (ז) לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא להם במתם פי נזר אלהיו על ראשו :
 (ח) כל ימי נזרו קדש הוא ליקנך :

נזיר טמא

- (ט) וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו :
 (י) וביום השמיני יבא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד :
 (יא) ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא :
 (יב) והזיר ליקנך את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו פי טמא נזרו :

השלמת הנזירות

- (יג) וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יביא אתו אל פתח אהל מועד :
 (יד) והקריב את קרבנו ליקנך כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים :
 (טו) וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונספיהם :
 (טז) והקריב הכהן לפני יקנך ועשה את חטאתו ואת עלתו :
 (יז) ואת האיל יעשה זבח שלמים ליקנך על סל המצות ועשה הכהן את מנחתו ואת נסכו :
 (יח) וגלח הנזיר פתח אהל מועד את ראש נזרו ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים :
 (יט) ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל וחלת מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הנזיר אחר התגלחו את נזרו :
 (כ) והניף אותם הכהן תנופה לפני יקנך קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין :
 (כא) זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליקנך על נזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו : פ

ברכת כהנים

- (כב) וידבר יקנך אל משה לאמר :
 (כג) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם :
 (כד) יברכך יקנך וישמרך :
 (כה) יאר יקנך פניו אליך ויחנך :
 (כו) ישא יקנך פניו אליך וישם לך שלום :
 (כז) וישמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם :